Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

3 март 2016 година *

„Неизпълнение на задължения от държава членка — Социална сигурност — Регламент (ЕИО) № 1408/71 — Член 46б — Регламент (ЕО) № 883/2004 — Член 54 — Пенсии за старост — Правила за ненатрупване — Лица, получаващи пенсия за старост по националната пенсионна схема и пенсия на държавен служител по схемата на друга държава членка — Намаляване на размера на пенсията за старост“

По дело C-12/14

с предмет иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен на основание член 258 ДФЕС на 10 януари 2014 г.,

Европейска комисия, за която се явяват K. Mifsud-Bonnici и D. Martin, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

срещу

Република Малта, за която се явяват A. Buhagiar и P. Grech, в качеството на представители,

ответник,

подпомагана от:

Република Австрия, за която се явяват C. Pesendorfer и G. Hesse, в качеството на представители,

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явяват J. Beeko, S. Behzadi-Spencer и V. Kaye, в качеството на представители, подпомагани от T. de la Mare, QC,

встъпили страни,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: L. Bay Larsen, председател на трети състав, изпълняващ функцията на председател на четвърти състав, J. Malenovský, M. Safjan, A. Prechal (докладчик) и K. Jürimäe, съдии,

генерален адвокат: Y. Bot,

секретар: V. Giacobbo-Peyronnel, администратор,

* Език на производството: английски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 16 юли 2015 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 12 ноември 2015 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С исковата си молба Европейската комисия моли Съда да установи, че като приспада от малтийските пенсии за старост размера на пенсиите за държавни служители на други държави членки, Република Малта не изпълнява задълженията си по член 46б от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, изменен и актуализиран с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 г. (ОВ L 28, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 35 и поправка в ОВ L 32, 2008 г., стр. 31), изменен с Регламент (ЕО) № 592/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 г. (ОВ L 177, стр. 1, наричан по-нататък „Регламент № 1408/71“), и по член 54 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност (ОВ L 166, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 82 и поправка в ОВ L 33, 2008 г., стр. 12), изменен с Регламент (ЕС) № 465/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 г. (ОВ L 149, стр. 4, наричан по-нататък „Регламент № 883/2004“).

Правна уредба

Правото на Съюза

Регламент № 1408/71

2 Член 1 от Регламент № 1408/71 е озаглавен „Определения“ и буква й) от него предвижда:

„По смисъла на настоящия регламент:

[…]

й) „законодателство“ означава законите, подзаконовите и други разпоредби, както и всички настоящи или бъдещи мерки за прилагане от всяка държава членка, които се отнасят за клоновете и схемите на социална сигурност, предвидени в член 4, [параграф 1].

[…]“.

3 Член 4 от този регламент е озаглавен „Уредени въпроси“ и параграф 1 от него гласи:

„Настоящият регламент се прилага за цялото законодателство, което се отнася до следните клонове на социална сигурност:

[…]

в) обезщетения за старост;

[…]“.

4 Член 5 от посочения регламент задължава държавите членки да подават декларации за приложното поле на Регламента. Той гласи следното:

„Държавите членки посочват законодателството и схемите по член 4, [параграф 1] в декларации, които подлежат на уведомяване и публикуване в съответствие с член 97“.

5 Член 46б от същия регламент е озаглавен „Особени разпоредби, които са приложими в случай на натрупване на обезщетения от един и същи вид съгласно законодателството на две или повече държави членки“ и гласи:

„1. Предвидените от законодателството на държава членка разпоредби за намаляване, спиране или отнемане на обезщетения не се прилагат за обезщетение, изчислено в съответствие с разпоредбите на член 46, параграф 2.

2. Предвидените от законодателството на държава членка разпоредби за намаляване, спиране или отнемане на обезщетения се прилагат за обезщетение, изчислено в съответствие с разпоредбите на член 46, параграф 1, буква а), i), само ако съответното обезщетение е:

а) обезщетение, посочено в приложение IV, част Г, чийто размер не зависи от продължителността на завършените осигурителни периоди на пребиваване;

или

б) обезщетение, чийто размер се определя въз основа на кредитен период, който се счита за завършен между датата на материализиране на риска и по-късна дата. В последния случай споменатите разпоредби се прилагат при натрупване на такова обезщетение със:

i) обезщетение от същия вид, освен когато има сключено споразумение между две или повече държави членки, предвиждащо, че един и същи кредитен период не може да се взема предвид два или повече пъти;

ii) обезщетение от посочения в буква а) вид.

Обезщетенията по букви а) и б) и споразуменията са посочени в приложение IV, част Г“.

6 Член 97 от Регламент № 1408/71 е озаглавен „Уведомления съгласно някои разпоредби“ и гласи:

„1. Уведомленията по […] член 5 […] се адресират до председателя на Съвета [на Европейския съюз]. В тях се посочва датата на влизане в сила на въпросните закони и схеми […].

2. Получените уведомления в съответствие с разпоредбите на параграф 1 се публикуват в *Официален вестник на Европейските общности*“.

Регламент № 883/2004

7 Регламент № 1408/71 е заменен с Регламент № 883/2004, който съгласно член 91 от последния регламент и член 97 от Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16 септември 2009 година за установяване процедурата за прилагане на Регламент № 883/2004 (ОВ L 284, стр. 1) започва да се прилага от 1 май 2010 г. — датата, от която е отменен Регламент № 1408/71.

8 Член 1 от Регламент № 883/2004 дава следното определение на термина „законодателство“:

„За целите на настоящия регламент:

[…]

л) „законодателство“ означава, по отношение на всяка държава членка, законови, подзаконови актове и други правни разпоредби и всички други мерки за прилагане, във връзка с клоновете на социалната сигурност, обхванати от член 3, параграф 1.

[…]“.

9 Член 3 от този регламент е озаглавен „Материален обхват“ и параграф 1, буква г) от него гласи:

„Настоящият регламент се прилага към всички законодателства относно следните клонове на социална сигурност:

[…]

г) обезщетения за старост;

[…]“.

10 Член 9 от посочения регламент е озаглавен „Декларации на държавите членки относно обхвата на настоящия регламент“ и предвижда:

„1. Държавите членки писмено уведомяват [Комисията] […] за посочените в член 3 законодателство и схеми […]. В тези уведомления се посочва датата, от която настоящият регламент ще се прилага за схемите, посочени в декларациите от държавите членки.

2. Тези уведомления се предават на [Комисията] всяка година и им се дава необходимата публичност“.

11 Член 54 от същия регламент е озаглавен „[Натрупване] на обезщетения от един и същ вид“ и предвижда:

„1. Когато обезщетения от един и същ вид, дължими съгласно законодателството на две или повече държави членки[,] се пр[и]покриват, правилата за [ненатрупване], установени в законодателството на държава членка[,] няма да се прилагат към пропорционалното обезщетение.

2. Правилата за [ненатрупване] се прилагат към самостоятелно обезщетение само ако съответното обезщетение е:

а) обезщетение, чийто размер не зависи от продължителността на осигурителните периоди или на периодите на пребиваване,

или

б) обезщетение, чийто размер се определя на основата на фиктивен период, който се счита, че е бил завършен между датата на настъпване на риска и по-късна дата, ко[е]то се пр[и]покрива с[ъс]:

i) обезщетение от същия вид, освен когато има сключено споразумение между две или повече държави членки за избягване зачитането на един и същи фиктивен период повече от веднъж, или

ii) обезщетение, посочено в буква а).

Обезщетенията и споразуменията, посочени в букви а) и б) са изброени в приложение IX“.

Директива 98/49/ЕО

12 Член 1 от Директива 98/49/ЕО на Съвета от 29 юни 1998 година за запазване на правото на допълнителна пенсия на заети лица и самостоятелно заети лица, движещи се в границите на Общността (ОВ L 209, стр. 46; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 91), гласи:

„Целта на настоящата директива е да защити правата на хората, участващи в схеми за допълнително пенсионно осигуряване, които се движат от една държава членка в друга, като с това допринася за премахване на пречките пред свободното движение на заети и самостоятелно заети лица в Общността. Тази закрила се отнася до правата на пенсия, придобити, както по доброволни, така и по задължителни допълнителни пенсионни схеми, с изключение на схемите, обхванати от Регламент […] № 1408/71“.

Националното право

Малтийското право

13 Член 56 от Малтийския закон за социалната сигурност (Maltese Social Security Act) предвижда:

„Когато лицето има право на пенсия за осигурителен стаж, която в нито един момент не е конвертирало изцяло в еднократно платима пенсия, нейният размер се приспада от всяка пенсия, която то получава съгласно разпоредбите на членове 53—55 от този закон“.

Правото на Обединеното кралство

14 Трите пенсионни схеми в сила в Обединеното кралство, които са от значение за настоящото дело, са пенсионната схема на Националната здравна служба (National Health Service Pension Scheme), основната пенсионна схема за държавните служители (Principal Civil Service Pension Scheme) и пенсионната схема на въоръжените сили от 1975 г. (Armed Forces Pension Scheme 1975), доколкото последната се отнася до членовете на личния състав на Кралските военновъздушни сили (Royal Air Force), постъпили на служба преди 6 април 2005 г. (наричани по-нататък заедно „разглежданите пенсионни схеми“). Основната пенсионна схема за държавните служители и пенсионната схема на Националната здравна служба са приети въз основа на Закона за пенсиите от 1972 г. (Superannuation Act 1972). Разпоредбите относно

пенсионната схема за личния състав на Кралските военновъздушни сили, част от пенсионната схема на въоръжените сили от 1975 г., са приети въз основа на овластяващите разпоредби на Закона от 1917 г. за военновъздушните сили (създаване) (Air Force (Constitution) Act 1917).

Досъдебната процедура

15 Във връзка с три петиции до Европейския парламент, внесени от малтийски граждани, които се оплакват от това, че на основание член 56 от Малтийския закон за социалната сигурност размерът на получаваните от тях пенсии по разглежданите пенсионни схеми се приспада от техните законоустановени малтийски пенсии за старост, на 25 ноември 2010 г. Комисията изпраща на Република Малта официално уведомително писмо, с което ѝ обръща внимание на потенциалната несъвместимост на тази национална разпоредба с член 46б от Регламент № 1408/71 и член 54 от Регламент № 883/2004.

16 Република Малта отговаря на официалното уведомително писмо с писма от 27 януари и 28 декември 2011 г.

17 На 28 февруари 2012 г. Комисията изпраща на Република Малта мотивирано становище, в което потвърждава позицията си и я приканва да се съобрази с това становище в двумесечен срок от получаването му. С писмо от 25 юли 2012 г. Република Малта потвърждава дотогавашното си становище.

18 Тъй като не е удовлетворена от отговора на Република Малта, Комисията решава да предяви настоящия иск.

19 С решения на председателя на Съда от 4 август 2014 г. Република Австрия и Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия са допуснати да встъпят в производството в подкрепа на Република Малта.

По иска

По допустимостта

Доводи на страните

20 Република Малта оспорва допустимостта на иска, като поддържа, че Комисията е трябвало да го предяви не срещу нея, а срещу Обединеното кралство.

21 Република Малта изтъква, че разглежданите пенсионни схеми не са посочени в декларациите на Обединеното кралство по член 5 от Регламент № 1408/71 и член 9, параграф 1 от Регламент № 883/2004, тъй като Обединеното кралство счита, че тези пенсии не попадат в материалния обхват на посочените регламенти. Според Република Малта, ако Комисията не е съгласна с декларацията, направена от дадена държава членка за това кои обезщетения попадат в обхвата на съответния регламент за социалната сигурност, то тя е длъжна да повдигне въпроса пряко пред съответната държава членка. В настоящия случай единствената държава членка в състояние да изложи доводи и да представи доказателства по въпроса било Обединеното кралство. Затова насочването на иска срещу Република Малта съставлявало нарушение на правото на справедлив процес.

22 Обединеното кралство, което подкрепя доводите на Република Малта, твърди, че Комисията злоупотребява с правомощията си, като използва производството по член 258 ДФЕС, за да оспори мерките на друга държава членка. Според Обединеното кралство държавата членка, чиито мерки се оспорват, е лишена от защитата, гарантирана от производство за установяване на неизпълнение на задължения, а дори и да встъпи в това производство, разполага с по-ограничени процесуални права.

23 Комисията поддържа, че възражението за недопустимост, повдигнато от Република Малта и Обединеното кралство, трябва да бъде отхвърлено.

Съображения на Съда

24 Съгласно постоянната практика на Съда, когато смята, че дадена държава членка не е изпълнила задълженията си, Комисията е компетентна да прецени дали е целесъобразно да образува производство срещу тази държава, да определи кои разпоредби са нарушени и да избере момента, в който да започне производството за установяване на неизпълнение на задължения срещу въпросната държава, като съображенията, определящи този избор, са без значение за допустимостта на иска ѝ (решение Комисия/Полша, C-311/09, EU:C:2010:257, т. 19 и цитираната съдебна практика).

25 Като се има предвид тази свобода на преценка, непредявяването на иск за установяване на неизпълнение на задължения срещу дадена държава членка е без значение за преценката дали е допустим искът за установяване на неизпълнение на задължения срещу друга държава членка. Следователно за допустимостта на разглеждания понастоящем иск е без значение обстоятелството, че Комисията не е предявила иск за установяване на неизпълнение на задължения срещу Обединеното кралство.

26 Що се отнася до твърдението за допусната злоупотреба с власт, достатъчно е да се напомни, че съгласно постоянната практика на Съда Комисията не е длъжна да доказва наличието на правен интерес, нито да посочва съображенията, поради които е предявила иска за установяване на неизпълнение на задължения. В настоящия случай, след като предметът на иска, посочен в исковата молба, съответства на предмета на спора, определен в официалното уведомително писмо и в мотивираното становище, няма основание да се поддържа, че Комисията злоупотребява с власт (вж. в този смисъл решение Комисия/Испания, C-562/07, EU:C:2009:614, т. 25 и цитираната съдебна практика).

27 Както отбелязва генералният адвокат в точка 40 от заключението си, това, че по повод на иск за установяване на неизпълнение на задължения срещу дадена държава членка Съдът трябва да се произнесе относно квалификацията на правната уредба на друга държава членка от гледна точка на правото на Съюза, не поставя под съмнение допустимостта на този иск. Подобно произнасяне не може и да доведе до нарушение на процесуалните права на въпросната друга държава членка, която е встъпила страна по делото.

28 От изложените съображения следва, че разглежданият иск е допустим.

По същество

Доводи на страните

29 В исковата си молба Комисията на първо място твърди, че разглежданите пенсионни схеми попадат в обхвата на регламенти № 1408/71 и № 883/2004.

30 Според тази институция пенсионните схеми за държавните служители на Обединеното кралство, от една страна, предвиждат обезщетения за старост по смисъла на член 4, параграф 1, буква в) от Регламент № 1408/71 и член 3, параграф 1, буква г) от Регламент № 883/2004 и от друга, са основани на „законодателството“ по смисъла на член 1, буква й), първа алинея и съответно член 1, буква л), първа алинея от тези регламенти.

31 На второ място, Комисията поддържа, че член 46б от Регламент № 1408/71 и член 54 от Регламент № 883/2004 не допускат разпоредби на националното право като член 56 от Малтийския закон за социалната сигурност, доколкото с тях се предвижда намаляване на размера на изплащаната съгласно малтийското законодателство пенсия за старост с размера на пенсията за държавните служители на Обединеното кралство.

32 В писмения си отговор Република Малта, подкрепяна по този въпрос от Република Австрия и Обединеното кралство, по-конкретно твърди, че е обвързана от обстоятелството, че британските схеми изобщо не са споменати в декларациите на Обединеното кралство по член 5 от Регламент № 1408/71 и член 9 от Регламент № 883/2004. Държавите членки не били длъжни да оценяват самостоятелно вида на отпусканите от други държави членки обезщетения, пренебрегвайки по този начин направените от тях декларации по посочените разпоредби. Подобен подход би накърнил правната сила и значението на декларациите на съответната държава членка, би застрашил целостта на установената с тези регламенти система за координиране в областта на социалната сигурност и би създал трудности от практическо и административно естество.

33 Република Малта, подкрепяна по този въпрос от Обединеното кралство, също така твърди, че пенсионните схеми за държавните служители на Обединеното кралство може да се разглеждат като допълнителни пенсионни схеми, попадащи в обхвата на Директива 98/49. Когато дадена държава членка не е направила декларация по Регламент № 1408/71 или Регламент № 883/2004 и видимо смята, че съответните пенсионни схеми попадат в обхвата на Директива 98/49, трябвало да се приеме, че тези схеми са изключени от обхвата на регламенти № 1408/71 и № 883/2004.

34 Комисията, според която Директива 98/49 не е приложима в случая, възразява, че Република Малта не може да третира неупоменаването на разглежданите пенсионни схеми в декларациите на Обединеното кралство като доказателство за това, че тези схеми не попадат под действието на въпросните разпоредби. Според Комисията от постоянната практика на Съда следва, че Република Малта е трябвало да прецени приложимостта на регламенти № 1408/71 и № 883/2004 спрямо британските пенсионни схеми не в зависимост от това дали националното законодателство окачествява съответното обезщетение като обезщетение за социална сигурност или не, а според съставните елементи на обезщетението.

Съображения на Съда

35 С изложените твърдения за нарушения Комисията на практика иска да се установи, първо, че държавите членки са длъжни да преценяват законодателството на други държави членки, за да проверят дали то попада в материалния обхват на регламенти № 1408/71 и № 883/2004, макар съответната държава членка да не го е посочила в декларация по член 5 от Регламент № 1408/71 или член 9, параграф 1 от Регламент № 883/2004, второ, че ако Република Малта бе извършила тази преценка, щеше да е длъжна да стигне до извода, че разглежданите пенсионни схеми предвиждат обезщетения за старост и са основани на законодателства, попадащи в обхвата на регламенти № 1408/71 и № 883/2004, и последно, че вследствие от това прилагането на член 56 от Малтийския закон за социалната сигурност е несъвместимо с член 46б от

Регламент № 1408/71 и член 54 от Регламент № 883/2004, доколкото забранява натрупването на обезщетенията по разглежданите пенсионни схеми с предвидената в малтийското законодателство пенсия за старост.

36 Що се отнася до член 5 от Регламент № 1408/71 и член 9, параграф 1 от Регламент № 883/2004, те задължават държавите членки да декларират законодателството и схемите относно обезщетенията за социална сигурност, които попадат в материалния обхват на тези регламенти и с които тези държави членки са длъжни да се съобразяват, като същевременно спазват изискванията по член 4, параграф 3 ДЕС.

37 Всъщност от принципа за лоялно сътрудничество, закрепен в член 4, параграф 3 ДЕС, следва, че за целите на декларациите по член 5 от Регламент № 1408/71 и член 9, параграф 1 от Регламент № 883/2004 всяка държава членка е длъжна грижливо да прецени прилаганите от самата нея схеми за социална сигурност и ако резултатът от тази преценка го налага, да ги декларира като попадащи в обхвата на тези регламенти (вж. по аналогия решения FTS, C-202/97, EU:C:2000:75, т. 51 и Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, т. 22). От този принцип също така следва, че останалите държави членки са в правото си да очакват, че съответната държава членка е изпълнила тези задължения.

38 В този смисъл посочените декларации установяват презумпция, че националните законодателства, декларирани съгласно член 5 от Регламент № 1408/71 или член 9 от Регламент № 883/2004, попадат в материалния обхват на тези регламенти, и по принцип обвързват останалите държави членки. Обратно, щом дадена държава членка не е декларирала съответното национално законодателство съгласно тези регламенти, останалите държави членки по принцип могат въз основа на това да приемат, че въпросното законодателство не попада в материалния обхват на посочените регламенти.

39 Освен това, докато направените от съответната държава членка декларации не бъдат изменени или оттеглени, останалите държави членки трябва да се съобразяват с тях. Държавата членка, която е направила декларацията, следва да преразгледа правилността ѝ и евентуално да я измени, ако друга държава членка изрази съмнения в точността на тези декларации (вж. в този смисъл решение Banks и др., C-178/97, EU:C:2000:169, т. 43).

40 Този извод обаче не означава, че държавите членки са лишени от всякаква възможност за действие, когато до знанието им достигне информация, пораждаща съмнения в точността на направените от друга държава членка декларации.

41 На първо място, ако декларацията повдига въпроси и държавите членки не постигнат съгласие в частност как следва да се квалифицират законодателствата или схемите във връзка с обхвата на регламенти № 1408/71 и № 883/2004, те биха могли да се обърнат към административната комисия, посочена в членове 80 и 81 от Регламент № 1408/71 и членове 71 и 72 от Регламент № 883/2004. На второ място, ако административната комисия не успее да обедини мненията на държавите членки относно приложимото в случая законодателство, държавата членка, която се съмнява в точността на декларацията на другата държава членка, може евентуално да се обърне към Комисията или, като крайна мярка, да предяви иск на основание член 259 ДФЕС, за да може в производството по този иск Съдът да разгледа въпроса за приложимото законодателство (вж. в този смисъл решение Banks и др., C-178/97, EU:C:2000:169, т. 44).

42 Предвид доводите, изложени от Комисията, следва да се добави, че констатацията, че всяка държава членка трябва да се съобразява с декларациите на останалите държави членки, не е и в противоречие с практиката на Съда (вж. по-специално решения Beerens, 35/77, EU:C:1977:194, т. 9, както и Hliddal и Bornand, C-216/12 и C-217/12, EU:C:2013:568, т. 46), съгласно която, когато държава членка включи даден национален закон или подзаконов акт в декларацията си по член 5 от Регламент № 1408/71 или член 9 от Регламент № 883/2004, това обстоятелство

трябва да се разглежда като доказателство, че предоставяните на основание на този закон обезщетения са обезщетения за социална сигурност по смисъла на тези регламенти, докато непосочването на даден закон или подзаконов акт в декларациите само по себе си не е доказателство, че законът или подзаконовият акт не попада в обхвата на тези регламенти.

43 Всъщност и при липсата на общо задължение за държавите членки да проверяват дали законодателството на останалите държави членки попада в материалния обхват на регламенти № 1408/71 и № 883/2004, националният съд, сезиран със спор относно такъв закон или подзаконов акт, винаги може да се окаже изправен пред необходимостта да квалифицира схемата, обсъждана по отнесеното до него дело, и евентуално да отправи преюдициално запитване до Съда по този въпрос.

44 За сметка на това нито една от двете разглеждани разпоредби не сочи, че държавите членки извън тази, която е въвела съответния закон или подзаконов акт, но не го е декларирала, имат някакво задължение да определят по свой почин дали той все пак не трябва да се смята за попадащ в материалния обхват на посочените регламенти.

45 От изложеното следва, че Комисията неправилно е обосновала разглеждания понастоящем иск за установяване на неизпълнение на задължения с наличието на някакво общо задължение на държавите членки да проверяват дали законодателствата на останалите държави членки попадат в материалния обхват на регламенти № 1408/71 и № 883/2004, макар и да не са декларирани съгласно член 5 от Регламент № 1408/71 или член 9, параграф 1 от Регламент № 883/2004.

46 Следователно искът трябва да бъде изцяло отхвърлен.

По съдебните разноски

47 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Република Малта е направила искане за осъждане на Комисията и последната е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски. В съответствие с член 140 от Процедурния правилник Република Австрия и Обединеното кралство понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) Отхвърля иска.

2) Осъжда Европейската комисия да заплати съдебните разноски.

3) Република Австрия и Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия понасят направените от тях съдебни разноски.

Подписи